

La barra de Javier Rupérez

Javier Rupérez participará aquesta setmana en una trobada sota el nom "La nova OTAN" a la Universitat Internacional Menéndez Pelayo de Santander. El secretari general de l'Aliança, Javier Solana, les presidirà, i s'hi aplegaran 23 especialistes en la matèria, des de professors universitaris fins a polítics, passant per una colla d'especialistes en matèria de defensa de diferents països.

Javier Rupérez és un gat vell de la política que va fer la seva carrera a les files d'UCD, fins que aquesta formació política va començar a fer aigües per tot arreu i llavors es va passar sense cap vergonya al Partit Popular. L'any 1979 el va sequestrar un comando d'ETA político-militar al centre de Madrid i el va tenir presoner un mes llarg fins que va ser alliberat després d'una colla de negociacions secretes amb el govern presidit per Adolfo Suárez. Diplomàtic de carrera i parlamentari des de les Corts constituents, Rupérez ha estat bàsicament un gran ambiciós que ha tingut sempre l'habilitat d'estar ben col·locat. Actualment presideix la Comissió d'Exteriors del Congrés i l'assemblea parlamentària de l'OSCE. Exactament no sé què dirà Javier Rupérez a la ponència de Santander. Però el que sí que em consta és que té un morro que se'l trepitja.

Una setmana després de l'alliberament del funcionari de presons Ortega Lara i que l'empresari basc Cosme Delclaux tornés a casa, Rupérez es va sumar a la coral que comparava els militans d'ETA als nazis: "No, no em sembla excessiva aquesta comparació. He visitat els camps d'extermini. He llegit molt sobre aquest tema. Per això quan em van sequestrar vaig adonar-me que estaven utilitzant les mateixes tècniques. Trenquen la personalitat del segestrat per fer-lo obeir i que no pugui reaccionar. He tingut l'estrany privilegi de veure-ho, estudiar-ho i patir-ho. No dic que ETA respongui a una ideologia nazi o d'extrema esquerra. Només constato que els seus mètodes estan copiats literalment dels que utilitzaven els nazis en els camps de concentració".

Pel que fa a Cosme Delclaux i al pagament de rescats, Javier Rupérez va ser molt més prudent: "Aquesta qüestió ens situa davant d'un dilema moral de difícil solució. Les

heroïcitats solen estar barallades amb les societats més cultes i avançades. No es pot anteposar el sentiment d'humanitat al d'heroïcitat. No és un problema que l'estat pugui traslladar a la societat. L'estat ha de recuperar els diners i evitar que s'utilitzin per realitzar més crims".

Sempre he pensat que la majoria de polítics tenen la memòria curta. Però el cas de Javier Rupérez es paradigmàtic per damunt de tot. No és tan sols un cas d'oblit. És senzillament un cas de barra. L'any 1979 jo era un enviat especial a Euskadi a compte d'un important setmana-

ri estatal i em va tocar viure a primera línia informativa el segrest de Javier Rupérez. La situació, d'entrada, no es presentava gens fàcil. Després de complicades entrevistes amb els dirigents d'ETA p-m, vaig aconseguir de l'organització armada basca les primeres fotos de Rupérez fetes en el zulo on el tenien, una carta per a la família i la primícia dels comunicats més importants. Les negociacions amb el govern de Suárez van ser complicades, jo vaig recórrer la carretera Donosti-Madrid diverses vegades i em vaig especialitzar a evitar els controls de les forces de seguretat —emprenyades com sempre amb la premsa perquè, una vegada més, els havia tret avantatge—, però al final Rupérez va obtenir la llibertat. El fet és que el que realment va passar no té res a veure

amb el que ara conta el parlamentari del PP.

Digui el que digui Javier Rupérez, ningú no va intentar trencar-li la personalitat, ni mai no el van tractar com un deportat als camps nazis. Per començar, els poli-mili el van agafar com un pollet quan anava sense escorta i sortia furtivament de l'apartament de la seva amant. Però la millor és que, durant les setmanes que va estar segrestat, va xerrar als vigilants tot el que sabia i més de les interioritats d'UCD —amants dels dirigents, embulls econòmics, qüestions de seguretat, etc.—. I finalment, per obtenir l'alliberament ràpid, el govern de Suárez va pagar a ETA p-m un bon pessic econòmic i, a més a més, es va comprometre a millorar la situació jurídica d'una colla de presos. Amb aquest currículum darrere seu, Javier Rupérez hauria d'anar amb compte amb el que diu. Però la prudència no deu ser una de les seves virtuts. ■

XAVIER VINADER

"Sempre he pensat que la majoria de polítics tenen la memòria curta. Però el cas de Javier Rupérez es paradigmàtic. No és tan sols un cas d'oblit. És senzillament un cas de barra."